

Üniversite öğrenciliğinden anladıklarımız; yaptıklarımız, yap(a)madıklarımız

*Hiç bitmeyen sınavlar, sınanmalar,
denemeler, yanılmalar,
övgüler, yergiler ve bu sırada biz
farkına varmadan
akıp giden bir hayat...*

► Dilek ÇOLAK

(İ.Ü. Eczacılık Fak. öğrencisi)

Üniversite öğrencilerinin en büyük problemi hiç kuşkusuz gelecek kaygısı. Okulu bitirdikten sonra ne yapacağımızı, hayatımıza nasıl yön vereceğimizi düşünmek için son sınıfta olmamıza gerek yok. Aslında bunun için üniversite öğrencisi bile olmak zorunda değiliz.

İlkokul sıralarından itibaren neden olduğunu hiç sorgulamadan sadece kazanmaya ve başarılı olmaya çalışmıyoruz, bu kaygıyı taşıyor ya da taşımak zorunda bırakılıyor olduğumuzun çok açık bir göstergesi. Hiç bitmeyen sınavlar, sınanmalar, denemeler, yanılmalar, övgüler, yergiler ve bu sırada biz farkına varmadan akıp giden bir hayat... Öğrenci olmanın ya da daha kötüsü genç olmanın tanımı çoğumuz için bundan öteye geçemiyor.

Yeri geliyor; memur olmak isteyen insanları, kendi verdiği eğitimden kuşkuya düşerek, yeniden sınava tabi tutan bir sistemde yaşadığımız için her şeyden nefret ediyor ama yine de dur durak bilmeden çabalamaya devam ediyoruz. Çünkü çalışmak zorundayız, çünkü çalışmayana ne iş var ne de aş...

Bizler bu yarışta durmadan koşarken bir yandan hayatın da hızına ayak uydurmaya çalışıyoruz.

Çünkü hayat acımasızca, hızını hiç azaltmadan ve hep en önden koşmaya devam ediyor. Biz daha kendi içimizdeki yarışın ön saflarında yer almaya çalışırken hayat bizi çoktan geçmiş ve arayış açmış oluyor. İşin kötüsü bu yarışın bir bitiş çizgisi yok ve bizler ömrümüz boyunca, istemesek bile, devam etmek zorunda bırakılıyor. İşte bu yarış son hız devam ederken kimilerimiz hayatı yakalamaya çalışmaktan en başında vazgeçip yarışta aslında baştan kaybetmiş oluyor.

Bunun da tek nedeni; önemli olanın yalnızca kendi yarışları olduğunu zannetmeleri ve en önde koşanın hayat olduğu gerçeğini hep göz ardı etmelerinden başka bir şey değil. İşkence gibi sınav dönemleri, üniversite öğrencilerinin hayatını zorlaştırırken, sadece ders çalışarak geçirilmiş her sınav döneminin aslında hayatımızdan çalınmış saatler, günler, haftalar olduğunu da işte bu yüzden fark edemiyoruz.

Üniversite öğrenciliği; bir insanın sosyal ve kültürel anlamda gelişimi için en önemli dönem aslında. İlköğretim ve lisenin baskıcı ve kuralcı yapısından sonra, özgürce düşünebildiği, konuşa-

bildiği (!) ve hatta giyinebildiği bir ortama girmek; gençleri olgunlaştıran ve onlara kendilerini ifade yetisi kazandıran çok önemli bir faktör.

Yani üniversite; sadece eğitim veren ve meslek kazandıran bir kurum değil, insan hayatının en önemli dönemlerinden birinde, onun her anlamda gelişimini destekleyen bir yapı. Ancak burada önemli olan, bir öğrenci olarak üniversitenin böyle bir görevi de olduğunu fark ederek bu anlamda da bu yapıdan faydalanmaya çalışmak. Bu noktada konuyu biraz özelleştirerek üniversite öğrenciliğinden eczacılık fakültesi öğrenciliğine taşımak istiyorum. Bizler; yani eczacılık fakültesi öğrencileri, okula girdiğimiz ilk günden beri mezun olduğumuzda ne olacağımızın bilincinde olan öğrenciler olarak, bunun gerektirdiği üzere çok yoğun bir çalışma temposunun içine adeta düşüyoruz.

Her ne kadar üçüncü ya da dördüncü sınıftan bakıldığında, ilk sınıflar kolay gibi görünse de her sınıfın kendi içinde bir yoğunluğu ve zorluğu var ve gerçek şu ki çalışmadığımız sürece bu okulda başarılı olmamız mümkün değil. Okula girdiği andan itibaren işte bunu fark eden çoğu arkadaşımız, kendilerini sadece derslere ve okulu bitirmeye yönlendirdiğindeyse üniversite ne yazık ki sadece meslek kazandıran bir kurum olarak kalıyor hayatlarımızda. Oysa ileride mezun olup yurdun dört bir köşesine dağıldıktan sonra geriye dönüp baktığımızda, yaşadığımız bugünlerin ne kadar özel olduğunu fark edeceğiz ama ne yazık ki çok geç olacak.

Günümüz sağlık politikaları ve son dönemde yaşanan gelişmeler göz önüne alındığında, eczacılık mesleğinin sorunları olduğu su götürmez bir gerçek. Bu anlamda eczacılık fakültelerinde okuyan öğrencileri, diğer üniversite öğrencilerinden farklı olarak –meslek sahibi olabilmekten öte– bir kaygı daha bekliyor ki bu da sahip olduğu mesleğin gelecekteki durumunun kaygısı. Şu bir gerçek ki; hakkımız olan yeri kaybetme tehlikesiyle karşı karşıyayız ve bu tehlike gün geçtikçe büyüyor.

Bizler, sınav dönemlerinde hiç durmadan ders çalışıp, bir yandan da pratik çalışmalarla uğraşırken, yani mesleğimizi kazanmak için emek harcarken, zengin ve çeşitli sebeplerden dolayı güçlü kişiler, yıllarca harcadığımız bu emeği hiçe sayarak hakkımız olanı bizden almak ve hatta bizleri de işin içine katarak kendi emirleri altında çalıştırmak istiyorlar.

Her meslek grubu zaman zaman haksızlıklarla ya da tehlikelerle karşılaşabilir elbette. Ancak önemli olan bu tehlikelere karşı alınan önlemler ve haksızlıklara karşı hep birlikte verilen mücadeledir. Bizler gücümüzü birlikteliğimizden, yani birlikte hareket edebilmemizden alıyoruz.

Ancak nedense –hiç gerek olmadığı halde– her zaman bizi yönlendirecek bir güce ya da bir lidere ihtiyaç duymak zorunda hissediyoruz kendimizi. Oysa bir yerlerden başlamak için hiçbir zaman birilerinin yönlendirmesine ihtiyacımız olmamalı. Kendi kendimizin lideri olabilirsek eğer, bir şeyleri başarmanın verdiği hazzı da hissedebilir ve bu yetkinliğe sahip olduğumuzu gördüğümüzde kendimizle gurur duyabiliriz. Bu da, hiç kuşkusuz, bizlerin olgunlaşmasında çok önemli bir adım olacaktır.

Eczacılık fakültesi öğrencileri olarak okulumuz ve derslerimizin çok yoğun olduğunu hepimiz kabul ediyoruz. Bazen bütün bir gün süren dersler ve pratik çalışmalardan sonra evlerimize ya da yurtlarımıza döndüğümüzde o kadar yorgun oluyoruz ki uyumaktan başka hiçbir şey yapamıyoruz. Fakat biz işte böyle çabalarken, bu çabalarımız ve çalışmalarımız yok sayılarak haklarımız elimizden alınıp hiç hakkı olmayan insanlara verilmeye, hatta satılmaya çalışılıyor. Bizlerse hâlâ okulumuzu en iyi dereceyle bitirip bu arada da birilerinin bizlere liderlik yapmasını beklerken farkında olmadan haklarımızı onlara altın tepsi içinde sunmuş oluyoruz. Yani bir şeyler yapmayarak aslında onlara fazlasıyla yardım etmiş oluyoruz.

Her şeyden önce, sorunların varlığını kabul etmek zorundayız. Çünkü bizler, eczacılık mesleğinin başladığı noktadaki; yani eczacılık fakültelerindeki öğrenciler olarak, mücadelenin de başladığı nokta olmalıyız ve sorunları açıkça gördüğümüzde de hiç kimseyi ve hiçbir şeyi beklemeden harekete geçmeliyiz. Çünkü unutmamalıyız ki; şu an sahip çıkmamız gereken şey, bizim geleceğimiz. Bu yüzden de elimizi taşın altına koymaktan korkmamalıyız ve yine unutmamalıyız ki; hiç çekinmeden taşın altına konulan eller her zaman diğer ellerden üstündür ve ancak elimizi taşın altına koyarsak, o taşı yerinden kaldırıp uzaklara atmamız mümkün olur. Hepimizin mesleğimiz, geleceğimiz ve temelde üniversite öğrenciliği adına daha duyarlı ve sorumlu olmasını dilerim...